

gjort det. Men vi kan prøve gennem lovgivning at gøre det bedst mulige, forsøge at lave nogle rammer, som bedst muligt tilgodeser det, der er det afgørende, og som jeg også af de forslag, der ligger her, kan se er det helt afgørende fra forslagsstillernes side: at sikre barnets rettigheder bedst muligt, at sikre barnets tarv bedst muligt. Det er dét, vi har et ansvar for at prøve at gøre.

Jeg kan glæde mig over, at det kun er en lille procentdel, som har de her store problemer. Men det er netop ikke et udtryk for, at selv om der ikke er problemer, er der ikke også andre hensyn, som vi skal være opmærksomme på, ikke mindst med hensyn til de lidt større børn. Det vil jeg godt vende lidt tilbage til.

Heldigvis har vi mange familier, som fungerer godt og selv har fundet løsninger. Dem hører vi ikke om, men derfor skal vi også passe på, så det ikke, i hvert fald udadtil, kommer til at lyde, som om det er det normale. Men for den gruppe, der ikke kan finde ud af det, for den gruppe, der bruger børnene som redskab, er vi nødt til at prøve at finde nogle svar.

Jeg opfatter debatten her i dag som svarende til de mange gange tidligere, hvor vi har drøftet disse spørgsmål: Hvordan kan vi gøre det bedre og i højere grad sikre barnets tarv? Det var også det, vi gik efter sidst, ikke mindst da vi lavede den store ændring i 1996, og jeg tror egentlig, vi alle sammen følte, at her var vi færdige. Vi havde taget nogle skridt, der var rigtige, og vi troede også, de var gode. Men jeg må erkende, at der er noget, som ikke er gået helt, som jeg havde tænkt mig. Der er noget, der ikke er helt i orden, for vi hører om eksempler, som ikke burde forekomme.

Kl. 15.30

Udgangspunktet er for os hensynet til barnet, barnets ret, og jeg vil godt sige, at for os er det også stadig væsentligt, at barnet har ret til forældre og ret til samvær med begge disse forældre under forudsætning af, at det tilgodeser hensynet til barnet. Det var også det, der var relevant, og det var også det, vi lagde an til sidste gang. Men vi brugte også lidt tid på at diskutere, om den formulering, vi lavede sidst, var den rigtige, når vi taler om forældremyndighed, og vi kom dermed på en eller anden måde også til at sige noget om det, som jeg oplever har fået titlen forældrerettigheder.

Vi diskuterede, om loven burde have en anden titel; om det var barnets rettigheder vi skulle have skrevet. Jeg vil nok sige, at når vi ser i klogskabens klare lys, hvordan det har kørt si-

den 1996, tror jeg, det vil være rigtigt, hvis vi i højere grad prøver at samle tingene under hovedoverskriften: Barnets rettigheder, hensynet til barnet.

SF lægger i B 53 op til at lade Retsplejerådet gennemgå og vurdere praksis vedrørende retsplejelovens § 536 om fuldbyrdelse af bestemmelser om forældremyndighed og samvær. Jeg skal ikke lægge skjul på, at det er noget, der kan gøre meget ondt i én, at opleve sager, hvor man ved fogedens hjælp skal prøve at få udleveret et barn. Hvad kommer det til at betyde for barnet, ikke bare på kort sigt, men også på lang sigt?

Det er dårligt, men det er også dårligt, hvis et barn skal miste kontakten med den ene forælder, fordi den anden blokerer for samværet, og derfor er jeg faktisk utrolig ked af at høre fra justitsministeren her i dag, at Retsplejerådet ikke har tid, for vi ville meget gerne have bakket op bag det forslag. Det forekommer os utrolig svært at finde svaret, men kunne man ad den vej have fundet en løsning, der var bare lidt bedre – gerne meget bedre, men bare lidt bedre – ville vi også have været parat til det. Det er ubehageligt at skulle bruge tvangsbøder og magtanvendelse, og jeg ved ikke, om vi kan finde en anden løsning. Men jeg synes i hvert fald, vi skal prøve, hvis Retsplejerådet ikke kan gribe ind. Vi er meget åbne over for det.

Begge forslagsstillere er inde på spørgsmålet om bedre at sikre, at barnet bliver hørt, og at det får en mere fremtrædende rolle, som intentionen er i børnekonventionen. Jeg er meget enig i, at det kun kan blive bedre, for der er for mange situationer, hvor barnet ikke bliver hørt. Det kan godt være, at man, som SF foreslår, via omvendt bevisbyrde kan flytte lidt, og vi vil gerne prøve det, hvis det kan flytte noget. Det er vigtigt, at barnet bliver hørt, men jeg vil til gengæld godt sige, at vi måske er lidt tvivlende over for, om det er rigtigt at sige, at det kan være en egentlig ugyldighedsgrund. Jeg er bange for, at hvis ikke barnet er blevet hørt, kunne konsekvensen blive, at det skulle være nok til, at en aftale ikke kan overholdes.

For os er det afgørende, at barnet i højere grad bliver hørt, og ikke mindst – vi har været lidt inde på det tidligere i dag under debatten – er det f.eks. afgørende for os, at når der er tale om børn af en vis alder, kan det ikke være rigtigt, at man ikke vil respektere barnets mulighed for selv at kunne tage stilling. Jeg tror nemlig, de fleste af os rent faktisk har været i nogle typiske situationer, hvor vi har oplevet børn, der stod og